

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben a hátralévő színiidényre 2 frt. 50 kr.
Vidékre " " 5 " — "
Helyben " egy " óra 1 " oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer hasábozott sorért
5 újkr., ismétlésekért 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetésért 30 újkr.

HAMLET ÉS A LÚDMÁJ-PÁSTÉTOM.

Caschemir hálóköntösébe burkolva feküdt, kékselyem nyugágyán egy 32 éves fiatal ember, jobbában finom havannah szivart, baljában kéziratot tartván, melybe időnkint bepillant, s mit onnan olvasott, azt fenszóval mondá el E férfin a Garrick hírének örököse, a színpad Marlboroughja, a három egyesült ország Talmája, a nők imádott hálványa, a férjek rettegelt vetélytársa, művész társainak büszkesége Kean volt.

A kézirat, melyet kezében tartott, Massinger Zsidó című drámájának főszerepe volt, melyet másnap a Drurylane színházban volt játszandó, s melyet már legalább ötvenszer előadott, mégpedig oly hatással, hogy ezért társai arany pohárral ajándékozáék meg, mely most pezsgővel töltve előtte állott. Éppen a szájához akará a pohárt emelni, midőn egy gazdagon öltözött inas, alig magasabb Kean csizmájánál, lép be hozzá.

„Mit hozasz nekem kis Golíáth?”

„Egy levélkét ő királyi fenségétől, a Waleesi hercegtől.”

„Add ide kis öregem.”

Kean felbontá a levelet, és ezt olvasá:

Kedves Keanem!

Te engem Hamletben tegnap annyira elragadtál, hogy alig várom, hogy e felséges élvezetet szóval megköszönjem. Egy óra múlva villás reggelire elvár a Carlton Houseba legjobb akaró Györgyöd.

„Tisztelen a herceget, jeleltsd neki, hogy megyek.”

„Isten ömhe! Kean ur!”

„Isten veled kis Toms, minden lovászok virága! e guineket rakd el tükarékpenztáradba.”

„Köszönöm Kean ur,” mondá a kis lovász, és dalolva ugrott ki az ajtón.

„Egy óra múlva elvár a hercege; — könnyü ezt mondani, de nem oly könnyü teljesíteni, mint ő fensége méltóztatik képzelni. Előbb szerepemet tutom keresztül. A művészet mindenekelőtt, a hercege várakozhatik.”

A legnagyobb nyugalommal iedült nyugágyára, végig olvasá szerepét, kiszívta szivarját és csemegetett szolgájának, hogy öltöztesse fel őt.

Azután egy bérelt cabrioleten Carlton-Hou-seba kocsikázott, hol Walesi György, az ural-kodó herczeg Anglia legszebb és legszeretetre-méltóbb lovagja, a nők bálványa s a művészek és művésznők legnagyobb jóltevője; husz év előtt Robinson Mary, jelenben pedig Mis Francis Kemble és Kean Edmund pártfogója, egy indiai Nabob pompájával lakott.

A herczeg egyik cabinetjében, gazdagon terített asztal mellett ült, midőn komornyikja jelen-ti Kean megérkezését.

„Bocsásd be,“ mond a herczeg.

„Királyi fenség,“ mondá a jövevény, „van szerencsém a legjobb reggelt kívánni.“

„Jó reggelt kedves Ödön, soká váratad ma-gad — tudod mit szoktunk mi latánok mondani: tarde venientibus ossa.“

„Tudja fenséged, hogy a latin nyelvben igen kevésbé vagyok jártas, fordítsa azt le nekem.“

„A későn jövők csontot kapnak. Ha még később jöttél volna, mindent elfogyasztottam volna, mert rég az ideje, hogy a te leghűbb tisztelőd ily fényes étvágygyal birt mint ma. Új le Roscius és egyél ilyal, mintha saját palotád-ban volnál. Barátok között, mint mi, semmi tar-tózkodás. E lúdpástétom tegnap érkezett frisen Strasburgból, s e csigák ma érkeztek reggel Colchesterből. Ezek kedves ételeid, s ezért hi-vattalak, hogy mulass velem — — rajta! mú-zsák fia.

„Királyi fenség, én derekasan hozzá lá-tandok.“

„Jól teszed.“

Keán asztalhoz ült.

(folytatása köv.)

Temetőben.

(Október.)

Itt ülök a sírok zajtalan honában,
Lelkem csak itt talál nyugodalmat, enyhet,
Nem tudom, hogy mért, de úgy szeretem én itt,
Hol a szomorúfűz s cziprusok teremnek.
Ide jövök, ha a rossz világ megbántott,
Vigaszom a hitben fel csak itt lehetem...
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Hallgatom az esti szellőnek sirását,
Ölembé hull a meghervadt akáczelevél...
Ugy elgondolkozom a mint én ezt nézem...
Lelkemmél egy titkos bús sejtélem beszél

És jövőmbe nézek... majd ha elhullatja
Hervadó lombjait viharos életem...?!
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Gondolatim egyik sírról másra szállnak,
De virággal vissza soha egy se tér meg,
Pedig előttem is mosolyg még egy felém,
Lehajlok hozzája s leszakítottai félek,
Minek bánthatam szegényt, hátha szíve nagyon,
S azért hogy elhervadt még fájna végtelen...
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Amott a kis hegyen kong az esti harang,
Esti imára szól... én is imádkozom...
Kinek sírját eddig virág se díszíté:
Oh jó anyám érted, érted imádkozom,
S látok sírod halmán ezer virágfüzért —
Behint az én virágos képzetem...
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Fölmerülsz még te is képzetemben hazám!
Ide is elkísért honfűmnek könnye — — —
Tán hogy a síroknak hervadó virágát,
Nefejejs szálat véle megöntözzem...?
Egykor ha ihletve zengtem szent szerelmét:
Vihar volt... s most...? esti szellő csak éneke...
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Mint midőn csendesen hulldogál le ősszel
S lesz a viruló lomb, bús zizegő baraszt:
Ugy vesztém el én is reményvirágaim,
S remény virágimmal lelkemből a tavaszt.
Ha jön a kikelet, új lombot nyer minden,
Csak az én lelkem lesz rideg, örömtelen...
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem.

Elborul itt lelkem... s reményim angyalát
Jövőmnek romjain látom keseregni,
És kérdezem majd ha lezajlik életem:
Hol lesz a sír melybe be fognak temetni?
Ki fog elsíratni — — s csak baraszt is hull rá...
Vagy virágtalan lesz, miként volt életem...?
Ugy szeretek én a sírok közt bolygani,
Oh én a temetőt oly nagyon szeretem!

OLIZÁR

Vegyesek.

— A pesti nemzeti színház színlapjainak kiadója engedelményért folyamodott egy a mi lapunkhoz hasonlító színházilap kiadására, mely a színlapot hozza naponként, és legkivált Buda-Pest művészi érdekeit képviselje. Együttal eszünkbe jut Zölön urnak a Divatcsarnokban Kolozsvárról írt cikkében azon naiv nyilatkozata, mintha mi Egressi ur színházi lapja-

nak megelőzésére ügyetlen kapkodásból indítottuk volna meg a Színházi Közlőnyt. Zölén ur egyike lesz azon jó barátainknak, kik a kákán csomót keresnek, vagy nagyon kevés figyelemmel volt az irodalom legújabb nyilatkozatai iránt, különben tudná, hogy lapunk már akkor javában folyt, midőn Egressi ur engedményért folyamodott. A mi vállalatunk tehát nem a megjelenendők kapkodó utánzása, de önálló és eredeti. Hogy eddig kitűzött céljának megfelelni nem tudott, oka azon részvétlenség, melylyel a lapok s közreműködő íróknál találkozott. A jövő jobbat hoz. — Egressi ur vállalatát, mely Egressi ur helyzeténél és általa rendelkezhető eszközöknél, s Pesteni megjelenésénél fogva szerencsésebb lehet, szívesen várjuk és üdvözöljük; Zölén ur pedig et consortes maradjanak a tiszta igazság mellett, jellemüket ez illeti meg.

— Egy pénzügyminiszteri kibocsátvány szerint a jövő évtől kezdve 72 kros bélyegjegyek is fognak árulhatni.

— A magyar akadémia ez évi nagygyűlését dec. 15, 16 és 17-ik napjain, igazgatósági rendes ülését 18-kán s ünnepélyes közülését 19-én tartá.

— Hauser Miksa hegedűművész hazánkba, miután nyírottjüjével Amerika különféle szintű népeit is elbájolta s a művelt külföldön több évig csodáltatta magát, hazánkba visszaérkezvén a napokban tartotta meg első hangversenyét a pesti nemzeti színpadon a csekély számú közönség meleg üdvözlete s tetszésnyilvánításai közt.

— Egressi Gábor és Szigeti József a nemzeti színpadon rövid idő múlva mint vendégek fognak föllépni, valószínűleg ezt a szerződés fogja azután követni. — Ennek így is van a maga rendje.

— A Kazinczy-ünnepet a jeni magyar hitanhallgatók is megünnepelték.

— A Lengyelországban állomásozó cs. k. huszárezred tisztikara is megünnepelte Kazinczy százados ünnepét, melyen a szózat is elszavaltatott s melyet vig lakoma követett, hol az irodalom, ennek bajnokai s a hazáért poharak emeltettek.

— Broca nevű sebész Párisban oly eszközt talált fel, mely az aethert és chloroformot, melyek által valamely sebészi műtét alatt a beteg elalattatik, kipótolja a nélkül, hogy ezek sokszori baleredményétől tartani lehetne; mely abból áll, hogy a műtét előtt a beteg két szeme közé valami fénylő tárgyat tart, s a szemek e tárgyra merően szegezve, a test meredt görcsökbe esik s érzéketlenné lesz. Több sikerült próbák között egynek daganatját kelle mélyen megvágni, a mi oly szerencsésen történt, hogy arról a szenvedőnek, miután görcseiből fölébredt, semmi tudomása nem volt.

— Drága ebéd. A Constant belga hajó hajótörést szenvedve, a hajónép az éhség kínjai között kénytelen volt egy négert megenni. Most e néger családja Antverpbe jött, hogy az emberevőktől kárpótlást követeljen; a követelt összeg 50 ezer frank.

— A mult században fiatal emberek játszá a

színpadon a női szerepeket. Egykor egy színháznál a közönség türelmetlenül dörömbölt, hogy miért nem kezdődik a darab. Az ügyelő kilépvén, kérte a közönséget, várakozzék még néhány perczig, mert a szerelmes színésznőt most beretválják.

— Dumas Sándor utleírásában különöseket olvashatni Miklós czárról.

Miklós czár, valamint Pál és Sándor czárok is a katonai egyszerűséget. és fessességet a tulságig szerették, s maguk is úgy jártak. Miklós czár foltos köpenye már közmondássá lett, s ezt a czárné annyira röstelte, hogy ő maga csináltatott egy pompás bundaköpenyt a czárnak. Miklós azt neje kedvéért viselte egy nap, aztán elajándékozta egyik komornokjának.

Midőn még nagyhercege volt, készített mátkája egy pár papucsot ajándékba, melyet haláláig, 33 évig viselt.

Kedvencz kutyáját Huzárdnak hívták, egy vén szürke pudli volt, mely mindig a czár ágya előtt aludt.

Miklós czár reggelenkint egy csésze théat ivott és három darab biscuitot evett hozzá rendszeren. Egy reggel Huzárdal játszván, annak adá egyenkint mind a három darabot, és cseppet sem más három darabért; de az egész udvarnál nem volt az található, s egy lovas embernek kellett azért a sütőhez nyargalni, ámbar a háztartási költségbe 2000 ezüst rubel számított e czikkért évenkint.

Miklós czár türelme csodálatos volt, ha semmi ellenállásra nem talált, de minden ellenmondás dühbe hozta őt. Egy kedvencz paripája egykor nem engedé a czárt felülni, „szalmát! szalmát!” kiálta a czár, s a lovat elevenen megégetteté.

Érkeztek:

²⁶/₁₂ Köhler Mátvás, cs. k. adószedő, Bonczidáról.
Ballas Emil, cs. k. sóellenőr, Sordáról.

(21)

(5-5)

SZENKOVITS M.

diszáru kereskedésében

a nagy-piaczon b. JÓZSIKA háznál

üjből érkeztek számtalan meglepő szépségű

külföldi portékák

karácsonyi, újévi és névnap

ünnepélyekre

ezerféle czélszerű ajándékok,

egy színtén

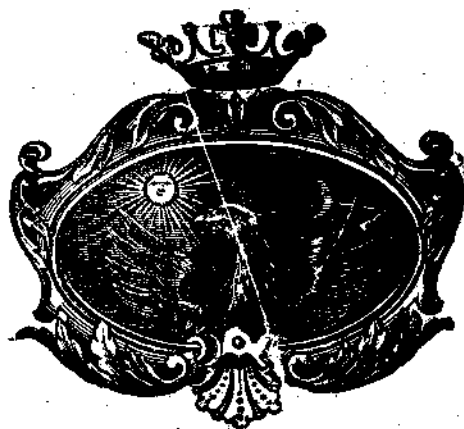
és választék

gyermek-játékok

nagyszerű kiállításban.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, szerdán, december, 28-kán, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

BORGIA LUCRETIA.

Nagy komoly opera 3 felvonásban, írta Piave, fordította Jakab István; zenéjét írta Donizetti.

S z e m é l y z e t

Alfonso, Ferrara hercege
Borgia Lucretia, neje
Gennaro, kapitány velencei szolgálatban
Orsini
Liveretto
Petrucci

Bodorfi.
Ferenczi Iza.
Folinus.
Láng Berta.
Szabó Mócsi.
Palatkai.

Vitellezzo
Gazella
Gubetta
Rustighello, a herceg megbíttja
Negroni hercegnő
Történelhely: Velencze és Ferrara.
Bartha.
Gerecs.
Bokor.
Alajos.
Szabó Eszter.

Láng B. a fentjelölt szerepben első próbáját teendő, a t. c. közzönség elnézéseért esedezik.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 31 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.